

3 Cena numeru
centy w Krakowie, w Podgórzu i na prowincji.

PRENUMERATA:

Miesięcznik w Krakowie (zadawany do domu) K 1-50
na prowincji z przesyłką pocztową 1-50
Prenumerata za granicą: msk. 1-50, frk. 3-—, rb. 1-—

Pojedyncze egzemplarze nabywać można we wszystkich agencjach piśm i na wszystkich dworcach kolej.

NOWINY

DIENNIK NIEZAWISŁY DEMOKRATYCZNY ILLUSTROWANY

OGŁOSZENIA

za wiersz petit 16 hal, za każdy następny raz po 12 hal,
drobne ogłoszenia po 4 hal. od wyrazu (minimum 50 hal.).
Nadesłane za wiersz petitowy 50 hal. Spół na każdej
stronie po K 4-—, półpół K 4-—, Zakładniki K 20-— na tydzień.

Inseraty prowadzi w swoim zarządzie p. M. BOPCZYK.

Administracja „NOWIN”: ul. Wiślna 2
otwarta od godz. 9 rano do godz. 8 wieczorem.

Na Lwów Skład i Ekspedycja:
Agencja Sokolowskiego, Pasaż Hausmana 2.

Redakcja i Administracja „Nowin”: Kraków, ulica Wiślna 2
Telefon 840.

Ekspedycja „Nowin”: ulica Wiślna 2.

REDAKTOR NACZELNY
LUDWIK SZCZEPAŃSKI

Wiadomości ustnie, telefonicznie i listownie przyjmuje Redakcja (Telefon
Nr. 840) od godziny 9 rano do 8 wieczorem w biurze ulica Wiślna 2.
Rękopisów nie zwraca się.

„NOWINY” wychodzą codziennie wieczorem o godzinie 5-tej. ■ Cena numeru 3 centy w Krakowie i na prowincji.

Sytuacja polityczna.

Program prac parlamentu. Możliwość rozwiązania
Izby w jesieni. Opowieść Czuchów. Wybór prezesa
w Kolo Reikiem.

Urządniczy gabinet barona Bienertha (którego
zdaniem piśm. nie należy uważać za gabinet
przewidywany, ale za gabinet stały), w pierwszych
tygodniach swego istnienia będzie miał spokojne
życie. Zdaje się bowiem, że terminowe ustawy, jak
budżet, traktat handlowy z Serbią i ustawa bankowa
przejdą, panuje jednak powszechna obawa
przeistnienia gabinetowego względnie roz-
wiązania Izby, z chwilą, kiedy na porządku dzien-
nym stanie reforma finansów, konieczna ze wzglę-
dów na 2-letnią służbę wojakową. Reforma finansów,
czyli uchwalenie nowych podatków, wymaga silnej
większości w Izbie posłów — a tej większości nie-
ma. To też powołanie przypuszczają, że ustawy
podatkowe i reforma ustawy wojakowej stanowią
błąd punkt zwrotny, który dość prawdopodobnie
doprowadzi do rozwiązania parlamentu.

■ Sprawy te jednak dopiero w jesieni wej-
dą na porządek obrad Izby posłów.

W kołach czeskich przeciw rządowi obja-
wia się ostra opozycja. „Narodni Listy” pisa-
ją, że nowy gabinet ma bardziej jeszcze charakter ad-
ministracyjny aniżeli poprzedni. Wpływ parlamen-
tu zmalał do zera. Gabinet prowadzić będzie ży-
wość mas i doprowadzi wręcz do przesilenia
parlamentarnego. Niemniej, jak zaznaczyliśmy, Cze-
si nie będą z początku stawiali przeszkód pracy
parlamentu.

W Kole polskiem stosunki są niejasne i
objawia się wiele trudności.

Kolo polskie zwołane zostało na 16 bm., na
porządku dziennym jest wybór prezesa. Sprawa ta
nie jest niezwykle trudna. Wiadomo, że grupa p. Sta-
pińskiego podnosi kandydaturę p. Germana —
Sprzeciwiają się jej kandydaturze jednak stanow-
co narodowi demokraci. Jak się ta kwestia uło-
ży, obecnie jeszcze przewidzieć nie można.

ś. p. Gustaw Fiszler

nagle zmarły znakomity artysta lwowski. (Patrz
telegram).

Nagły zgon artysty.

(Tel. wł. „Nowin”).

Łwów. Dziś w nocy zmarł tu nagle „na uder
serca” znakomity artysta, znany w całej Polsce,
Gustaw Fiszler. Pogrzeb odbędzie się w pią-
tek o godz. 2 popoł.

Gustaw Fiszler był jedną z najpopularniejszych
postaci w całej Polsce. Popularność tę i ogromną
sławę zjednał mu głównie wieczory humorysty-
czne dawane prawie po wszystkich miastach. Ta-
lent jego był wielkiej miary a monologu, jakie
miewał, świadczyły o wielkim darze obserwacyj-
nym. Humor ich, pozornie zabawny, krył w sobie
nierzadko myśli głębokie, pełną pesymizmu. Fiszler miał
wielu naśladowców, nikt mu jednak nie dorównał.
Teatr polski traci w nim jednego z najwybitniej-
szych i najoryginalniejszych pracowników.

Jakob Gordin.

Tajemnica Oceanu.

Pierwszą część tej opowieści znajdziecie w kro-
nicy pierwszego lipca. Dziś przedstawiemy drugą —
tę tajemnicę Oceanu Atlantyckiego. Zgłębił tę tajem-
nicę tylko ten, kto wie i rozumie o czym mówią
fale morza. gdy w ciemną noc zbliżają się ku wy-
brzeżom.

Oto co donosiły dzienniki:
„Przed kilku dniami, na wyspce emigrantów
rozegrała się smutna, chwytająca za serce scena.
Żyd, Abram Zeligson, udał się na powitanie żony
i dzieci. Na Ellis Ajlandzie dowiedział się, że je-
go żona rzuciła się w morze i w nurtach wód
śmierci znalazła. Stało się to wtedy, gdy załadowa-
li jeden dzień podróży pozostał do Nowego Jorku.
Dzieci, nie widząc ojca przez całe dwa lata,
błądy się go teraz, jak obcego. Trzyletni chłopcy
na zawoził: „gdzie moja mama? Mama! A star-
sza, sześciolatnia dziewczynka powtarzała smutnie:
„Nie ma mamy. Nasza mama umarła”. Zrozpaczo-
ny ojciec, szlochał głośno. Plakali też pasażerowie
— mimowolnie świadkowie wstrząsającej
sceny.

„Kapitan parowca i służba opowiadają, że Ze-
ligsonowa była młoda i ładna. Nie słyszano jej
ogłoszone mówiącej, nikt nie widział namiętna
na jej twarzy. Nie brała udziału w zabawach, u-
nikała ludzi.

„Miała duże czarne oczy otulone jakąś mgłą
przeziwczą. Snażył myślimi biegał kędyś daleko,
daleko.
„Często zatrzymywała się przy balustradzie
okrętu; godzinami patrzyła na morze, a wtedy z
oczu płynęły srebrne łzy. Szum morza zagłuszał
jej ciche westchnienia, które wicher skrzydlaty
unosil hen w bezdnie.”

„Parowiec zbliżał się do Nowego Jorku. Jes-
zcze jeden dzień podróży — a rzucił się w objęcia
mężowi i ojcu jej dzieci.

„Skoczyła za balustradę.
„Powstał krzyk, młody. Zatrzymane statek
Spuszczono łódzie ratunkowe. Marynarze rzucili
się na ratunek, lecz wszystko na próżno. Ocean
pochował nieszczęsną młodą kobietę, a z nią ra-
tunek.”

logi ją zbuntują. Majtkowie, śpiewając, krzali
się około toalety statku. Trzela zlekała mgła, zb-
dulała go i wstała.

Wchłaniała w siebie z egzaltacją smak mgły
słone, która ją przenikała aż po końce palców.
Wszystkie morze. Na przedzie jednak, coś szarego,
nieprzyjemnego jeszcze w porządku się świeci,
pewien rodzaj nagromadzenia chmur dziwnych,
kończących, poroźdieranych, opierał się, zdawało
się, na falach.

Później okazało się to wyraźniej; kształty za-
znaczyły się coraz więcej na rozjaśnionym niebie;
wyłoniła się duża linia gór o ostrych szczytach,
dziwnych: Koryska, spowita w pewnego ro-
dzaju lekką zasłonę.

A z tyłu wznosił się słodkie, zarysowany
w ciemnych cieniach wszystkie grzbiety wznio-
szeń; potem zapłonęły szczyty, podczas gdy reszta
wyspy tonęła w oparach.

Kapitan, stary, mały człowiek, smagły, zaso-
szony, zahartowany przez wiatry ostre i słone,
ukazał się na pokładzie i głosem ochrypłym wsku-

Ratunek z zatopionej łodzi podmorskiej. (Patrz ze „Świata”).

zem i tę straszną tajemnicę, która zmusiła ją do
samobójstwa.”

Któż w stanie zgłębić tajemnicę, któż w sta-
nie zbadać to, co na dnie oceanu się kryje?

Raz, cichą nocą, gdy księżyc pokryły lekkie
wieloniste chmurki, a gwiazdy weszły wysoko nad
ziemią, fale oceanu podkryły się cicho ku wybrze-
żu i zdradziły tajemnicę.

W naszym posiadaniu — szeptały fale — jest
ciało młodej i pięknej kobiety, która mogła długo
jeszcze żyć i być szczęśliwą. Wyszła za mąż, jak
wszystkie córki żydowskie, dlatego, że nadarzyła
się odpowiednia partya; jak wszystkie córki ży-
dowskie była wierną mężowi, który ją za to kar-
mił i nierał.

Sprawy majątkowe zagwały męża aż do Ame-
ryki, a ona młoda i powabna została sama. Mąż
pisał listy, przysyłał pieniądze i... był zadowolony.
Bo czyż może być niezadowolony mężczyzna, ży-

jący w kraju cywilizowanym, gdzie wszystkiego
można dostać za pieniądze, gdzie oprócz płatnej
miłości trafiają się przygodne, wcale szczepiwe
miłości?

Ostatniej wiosny, kiedy ziemia zbudziła się
z snu, gdy zaszedł strumień, a ptactwo
rzuciło słobon marzącą pieśń kochania, zagralo
po raz pierwszy serce młodej kobiety. Świełtany
promień prawdziwej miłości padł po raz pierwszy
w jej duszę.

Tak.
Prawa natury są silniejsze od praw ludzkich,
natrąta kpi sobie z opinii — bo ona jedna nie
kupczy miłością.

I oto młoda kobieta poczuła w sobie nowe ży-
cie — dziecko. Dziecko, które ma równe prawa
do życia, jak wszyscy ludzie.

Lecz kto jej dał prawo do macierzyństwa?
Strach i groza... Miliony planów. Chwilowa
przelotna nadzieja... Lecz oto strasza rzeczwi-

tek trzydziestoletniej komendy, zniszczonym przez
krzyki wydawane podczas burz, zapytał Janinę:
— Czuje pani, ten zapach?

Czuła istotnie jakąś siłą, szczególną woń ziół
dzikich.

To Koryska tak pachnia, — mówił dalej
kapitan, — to ten zapach ładnej kobiety, jej tył-
ko właściwy. Po dwudziestu latach niebytności
poznałbym go z odległości pięciu mil dokoła. On,
tam, na Świętej Helenie, mówił zawsze o nim, zdaje
się o zapachu swojej ojczyzny. Pochodzi z mojej
rodziny.

I zdejmując kapelus, pozdrowił stary mary-
narz Koryskę, pozdrowił przez Ocean wielkiego
cesarza wieżnia, który pochodził z jego rodziny.

Janina była tak wzruszona, że o mało płaczem
nie wybuchła.

Poiem, wyciągnął kapitan ramię ku horyzon-
towi i rzekł:

— Krywme wyspy!

Juliusz, stojąc obok żony, obejmował jej ki-
bić i obje patrzyli w dal, ażeby zobaczyć punkt
okazywały.

Dostrzegli w końcu kilka skał kształtu piramid,
które okręta niebawem okrążyły, ażeby wypłynąć
do wielkiej i cichej zatoki, otoczonej grupą wysokich
szczytów, o zbroczach mchem, zdawało się, pokry-
tych.

Kapitan wskazał te zieleni:
— „Macchie”.

W miarę jak się zbliżano, pierścień gór zda-
wał się zamykać za statkiem, który płynął po la-
zurowem i tak przeźroczyłem morzu, że dno się
czaszem widziało.

I naraz ukazało się miano, zupełnie białe,
w głębi zatoki, na kraju fal, o stóp gór.

Kilka małych statków włoskich stało na ko-
łowicy w porcie. Cztery czy pięć łodzi zaczęło krą-
żyć dokoła „Króla Ludwika”, ażeby zabrać pasa-
żerów.

Juliusz, zbierając pakunki, szepnął z cicha do
żony:

— Prawda, że dosyć będzie dać trunka służ-
cemu?

*) Czytają młot: charakterystyczne gąszcz, pokry-
wające stoki gór Koryski. C. d. n.

PANI JANINA

Powieść przez Guy de Maupassanta.

2) (Ciąg dalszy).

Wielkie słonce spuszczalo się w głąb, tam,
w strumie niewidzialnej Afryki, ziemi rozpalonej,
której skwar, zdawało się, czuło się już tutaj; ale
pewien rodzaj pieśroci orzeźwiających, co jednak
nie było nawet śladem lekkiego powiewu wiatru.
muskali twarze w chwili znikania ciała niebie-
skiego.

Nie mieli ochoty schodzić do kabiny, gdzie
czuć było wszystkie straszne wonie parowca;
i roziągnęli się oboje, ciało koło ciała, otuleni
w płaszcz, na pokładzie. Juliusz usnął zaraz; ale
Janina leżała z otwartymi oczyma, podniecona
wrażeniami tej pierwszej w życiu podróży. Ruch
kaj, jak kołysał; i wpatrywała się w miliony gwiazd
janych, odlepiających swym blaskiem, rozsiąanych
na czystym niebie Południa.

Nad ranem dopiero zasnął. Hałas i gwar za-

ZMIANA LOKALU!

Handel papierowo-galanterijny Czesława Tomczyńskiego

w Krakowie, (pod kontrolą »Straży
Polskiej«) przeniesiony został

na ulicę Wiślną L. 4.

Dziękując PT. Odbiorcom za dotychczas. wzglę-
dy, polecam się nadal i kreślę z poważaniem

Czesław Tomczyński

stać coraz bliżej, bliżej... Religia, mąż, znajomi, świat cały i nawet rodzice przeciw niej. Została sama, wyklęta ze swą zbrodnią! Im bliżej podpalali do New-Jorku, tem więcej cierpiła niebezpieczeństwa.

Wreszcie stanowiąca decyzja. Pocałowała swe legalne dzieci i odeszła z tem maleństwem, co go pod sercem czuła, odeszła tam kędy miała grzechu, gdzie miała występek.

Cicho kołysała łabe ostrygłe zeszytniałe ciało. Smutnie patrzyła zamyślna ziemia. Głazy dła się głębiej wchodzą w przezroczną niebia. Niegłębia tylko została tajemnica oceanu... dla ludzi.

Walki w Londynie.

Tajemnica na całej linii. — Kto zginął o grzechach dom przy ul. Sydney? — Stawa „Piotra Malarsa” gani. — Znak „S” na obliczu trupa. — Zymunt Nacht, anarchista z Buczaca.

Sprawa zamachów bandyckich i walki policyj w dzielnicy Witechapel w Londynie z rosyjskimi terrorystami, pozostaje ciągle jeszcze osłonięta tajemnicą. Stwierdzono już, że znalezione w gruzach spalonego domu przy ul. Sydney zwłoki nie należały do poszukiwanych bandytów-anarchistów „Piotra Malarsa” i „Pryca”. Obaj ci paowicie zbiegli i nawet znakomita angielska policja znaleźć ich nie może.

Z kim więc policja walczyła w onej pamiętnej nocy? Kto zginął w spalonym domu? Ostatnio przytaczają pisma londyńskie oświadczenie pewnego oficera policyj, że trupa w domu na Sidneystreet należały do członków rewolucyjno-bandyckiej szajki, złożonej z czterdziestu ludzi, których siedziba był Londyn-Eastend i Tottenham. Odnaka ich był czerwony krzyż, wytatowany na pierś. Podobny znak znalezione swojego czasu u mordercy Jacoba, w czasie afery zabunkowej w Tottenham. Powyższe szczegóły mają jednak dotąd wartość domysłową.

Również niewiadomym jest dotąd, jakie znaczenie przykładają należy do aresztowania w jednej z restauracji w Witechapel niejakiego Morrisa recte Steina, który ma pozostawać w związku ze sprawą zamordowania francuskiego żyda, Berona, na przedmieściu Clapham. Jako dowód świadczy przeciw niemu fakt wycięcia na wargach zamordowanego swych poczekówkowskich liter. (Na policzku Berona wycięto nożem literę „S”).

Powzajemnie jest mniemaniem, że wszystkie powyższe wypadki należy podciągnąć pod akcję międzynarodowej szajki bandytów.

W miarę postępów śledztwa, którzy pociągnęli za sobą aresztowanie wielu podejrzanych osobistości, zgłasza „sława” Piotra Malarsa. Wiadomo, że bohaterem napadu rabunkowego w Houndsditch a następnie walki na Sidney Street, również i herosem bandy anarchistów, którzy wszystkie nieistniejące propagandy miał mieć w ręku i „sprawą” kierować, miał być „malarz Piotr”, anarchista, zbrodniarz, bandyta. Tymczasem biado przedstawia się obecnie ta postać „bohatera” wobec zeznań aresztowanych, którzy jednoznacznie oświadczają, że „malarz Piotr” był najwykreszłym chorczem, jednokrotna nieporozumia i niki, która ani w jednej, ani drugiej sensacyjnej afarze nie odegrała żadnej roli. Z zeznań świadków wynika też, że w czasie pacyfikacji, to niema żadnych podstaw do twierdzenia, by zwegłone trupy, znalezione w spalonym budynku na Sidney Street Nr. 100, były istotnie szczątkami sprawców napadu rabunkowego w Houndsditch.

Zatem tajemnica na całej linii. Nie dziw, że opinia publiczna w Anglii wyprost rozgorączkowana jest tą sprawą.

Policja londyńska otrzymuje ciągle bezmiernie doniesienia w sprawie konspiracyj anarchistycznych. Jedno z nich zasługuje na większą uwagę, a odnosi się do anstrackiego poddańca, nazwiskiem Zygryda Na cheta z Buczaca, którego podają, jako głównego przywódcę bandy anarchistycznej Nacht, który ukończył w Buczacu szkołę średnią i jakiś czas studiował technikę w Wiedniu, znany jest w Austrii i poza jej granicami jako fanatyczny anarchista. Aresztowany już był kilkakrotnie w Austrii. Następnie wydalony z Francji i Niemiec, od dłuższego czasu żyje w Londynie.

Powrót największego kłamcy.

Na parowcu, noszącym nazwę człowieka, który nigdy nie kłamstwem nie spłamił: „Jerzego Waszyngtona”, powrócił do Ameryki największy kłamca na świecie, dr Cook. Nie dziw też, że w chwili, gdy Cook stawiał stopę na amerykańskiej ziemi, kilku prawdomównych Yankeeów zastąpiło mu drogę wylajac.

Ten człowiek jest oszatem. Nie ma prawa brać miejsca między ludźmi uczciwymi.

Lecz jego towarzysze podróży ujęli się za nim:

— Jaki jest, to jest — mówili — w każdym razie przyjeżdżaliśmy nam drogę opowiadaniami — rzeczy niewybuchy.

Ze posiada ten dar nie tylko w mowie, lecz i w piórze. Kilkakrotnie już o tem świat przekonał a ostatnio w zeszycie „Hampton's Magazine”. Maluje w nim nudzenia i przywidzenia, których doznawał w swej podróży.

„Dookoła nie tylko było śniegu — żadnego punktu, na którym oko mogłoby opatrzyć. To też nieraz godzinami całemi wpatrywałem się w ogon psa, lub poręcz sanek. Od pierwszego chwili ciała moja myśl skupiała się około bieguna. A gdy był tak pochłonięty jednym jedynym obrazem, widziwnym oczyma duszy, z wyobraźni, że złodziei wzrocznych poczęły się wylaniać i układać inne obrazy. Śnieżne góry zamieniały się w ziębie wulkan, z lodowców wyrastały zaczarowane pałace, okryte. — Owe widziadła towarzyszyli mi przez całą drogę, czulem, że otaczają mnie ułudy, ale pozbyle się ich nie mogłem. Zresztą nie chciałem. Odsłaniał mi ciężką preparę.”

Ze 2500 mil przebyłem w strasie polarnej, to przynajmniej na największe wrogowie, a co szczerem wyrost na północ, czy też zbaczalem po drodze, nie zmieniało to ciężkich i niebezpiecznych doświadczeń, przebytych w imię ideału. Mniemaliśmy z konieczności nieraz zawracać z drogi, bo przed nami leżały nieprzebyte szczyty lodowe. Zsiężniałem bowiem, że idąc wciąż na północ i nie wątpię na razie, że w dniu 21 kwietnia 1908 r. postawim nogę na północnym biegunie. — Dziś przypuszczam, że ten punkt leży zaledwie o 29 mil dalej na północ i jest o co się sprzezać. — Pragnąc zdobyć biegun nie w imię nauki, lecz dla zaspokojenia głosu żądzi i rancji je świata, jako trofeum — tak kończy Cook swoją obronę (?).

Z kraju.

Szkariatyna w Krynciu. Jak donosi tygodnik „Nasze Zdrowie”, panuje obecnie w Krynciu szkariatyna o charakterze epizemicznym, podtrzymywana już od roku przez nieprawdę dotąd jej ogólnie główne w sąsiedniej Musynio, gdzie nawet wiele dzieci padło jej ofiarą, tak, że szkołę zamknięto. Jako dotąd jednak, nie słychać o żadnych celowych zarządzeniach, czy to z ramienia rządu krajowego, czy państwowego. A sezon się zbliża...

Zamach dynamitowy.

Zamach dynamitowy w Kuibiniu, którego ofiarą padł Wojciech Mroczek, 55 letni masarz, wywołał wiele zapopleczeń.

Starostwo wyznaczyło 1000 koron nagrody za wyśledzenie sprawcy.

Wojciech Mroczek jest rodem z Krasnego (w rezeszwickim). Leczy dła lat 55. Od osmiu lat ma sklep z wędlinami w Kuibiniu Kolonii.

Okolicę tę zamieszkuje przeważnie robotnicy kolejowej, gdyż blisko znajduje się urząd ruchu i warsztaty kolejowe.

Powód zamachu dotąd nie znany. Mroczek twierdzi, że zrobił to z zemsty jakiś „Bezienny komitet”, a to dlatego, że podwyższył wspólnie z innymi masarzami cenę mięsa, ale ludzie znający stosunki domowa Mroczka twierdzą, że zamach musiał ktoś dopuścić się z zemsty o podkładzie erotycznym. Mianowicie Mroczek był wielkim dom Jeanem mimo podeszłego wieku.

Patron dynamitowy, który sprawca rzucił przez okno, ma być wojskowej konstrukcji. Obecnie badają to eksperci wojskowi.

Seneczcy oburzmy wywołało w mieście aresztowanie pisarza kasy chorych Stanisława Wenzla, jako podejrzanego w tej sprawie. Wenzel jest znanym agitatorom socjalistycznym w Stanisławowie.

Mroczek ma się trochę lepiej. Stracił jednak obłąkane ręce, które mu amputowano i jedną nogę. Prócz tego całe ciało pokrwawiono. Lekarz wątpi, czy uda się go utrzymać przy życiu.

Dla Bochni i Tarnowa.

Administracja „Nowin” zawiadamia Szanownych Czytelników „Nowin” w Tarnowie, że z dniem 13 stycznia, „Nowiny” wysłane będą do obu tych miast pociegiem, odchodzącym z Krakowa o godzinie 5:30 po południu, zaczem „Nowiny” będą mogły być nabywane w agencjach w Bochni już po godzinie 6-tej, a w agencjach w Tarnowie około godziny 8-mej wieczorem, tego samego dnia, co w Krakowie.

To przyspieszenie ekspedycji „Nowin” czyni zadaniem zyczenia reszty kilkunastu naszych czytelników w Bochni i w Tarnowie — i niewątpliwie znacznie pomniejszy ich zastępy, bo dziennik, wczesnie otrzymywany, posiada — ponieważ aktualności i spełnia należyte zadanie informacyjne.

Wraz z tem przyspieszeniem ekspedycji re-

dakcyja zwróci haczną uwagę na życie i sprawy obu miast — i „Nowiny” co drugiego dzień zamieszczają korespondencję z Bochni i z Tarnowa.

Strasne rewelacje ze szpitali.

Paryska Akademia Umiejętności nadała w tym roku t. zw. nagrodę Dargato lekarzowi drowi Icardowi w Marsylii za książkę p. t. „O stwierdzeniu śmierci w szpitalach”. Autor opowiada rzecz, co wprost okropne w sprawie stwierdzania śmierci w szpitalach cywilnych i wojskowych wo Francji. Konstataje, że wielka część chorych żywcem hywa grzebana lub za życia przychodzi na stół do sekcji. W jednym szpitalu w Marsylii zaszło 40 wypadków tego rodzaju, w których omyłkę rozpoznano; ilu zaś ludzi żywcem pogrzebano lub rozstrzelano bez przekonania się o tem, tego nikt wiedzieć nie może.

Pochodzi to stąd, że stwierdzenia śmierci nie było dokonywane przez lekarzy, lub medyków, lecz przez niewykształconych dozorców, lub siostry, a lekarz dyżurny wydaje kartkę pośmiertną, nie widziawszy wcale zmarłego, poczem natychmiast zwłoki przenosi się do kościoła, lub sali sekcyjnej. Raz zdarzyło się, że poronione umarły obudz się pod nosem, innym razem pewien student widział serce bijące po otwarciu piersi dziecka, rzekomo zmarłego. W innym wielkim szpitalu dozorca, aby zyskać na czasie, położył chorego, walającego jeszcze ze śmiercią do trumny i zamknął ją, od chory jeszcze oddychał.

Takich przykładów jest w kraju jeszcze więcej. Szczególnie liczne były podobne wypadki w czasie epidemii cholery w Marsylii, kiedy to postępowano samarytanie i codziennie przeliczono 16 trupów chowano bez fachowego zbadania.

Miciwa para bandytów.

Z Wilna donoszą o następującym charakterystycznym zajściu. Ze wsi Kurczawy pod Skidlem w gubernii grodzieńskiej zesłano parę bandyców: matkę i 30 letniego syna, na żądanie gminy.

Wkrótce jednak skazani powrócili cichaczem i celem dokonania zemsty, podpalili dom, skąd egię przenieśli się na dalsze bieżnię. Spaliło się wtedy pół wsi. — Policja zaczęła poszukiwać palpalczy, których aresztowało na dworcu kolejowym w Białymstoku, skąd przeprowadzono ich do Skidla, gdzie mieli przeocować przed wysłaniem do Grodna. W nocy jednak uknęli przez wylot, dokonany w ścianie. Nazajutrz rozkazano im pod nogi, złożoną z 20 kusznych strażaków. Na żądanie komisarza, rabin ogłosił w rodzinnej cherech na żydów, którzy ukryją zbrodniarzy. „Ale nie nie pomogło. Dopiero w końcu zeszłego tygodnia zbrodniarze zakradli się w nocy do wsi, chcąc podpalić resztkę domów. Czujniacy wściance, którzy właśnie się tego obawiali, ujęli złooczyńców, których omal na śmierć nie pobito, poczem wysłano ich do Grodna.

Ze świata.

Zwiększenie budżetu wojennego. Onegdaj odbyło się posiedzenie wspólnej Rady ministerjalnej, na którym uchwalono ostatecznie wspólny budżet na rok 1911. Wydatki na wojsko zostały stosunkowo nieznacznie zwiększone z powodu podrożeń cen materiałów. Największy jest budżet marynarki. Przedłożono program budowy floty na cztery lata, kosztem 325 milionów koron. Na rok bieżący wstawiono na budowę dwóch dreadnoughtów 50 mil. kor., a ponieważ budżet zwykły był 60 milionów kor., przeto razem będzie wynosił 110 mil. koron.

Środek na epilepsję. Pisma pesterzkie donoszą, że naczelny lekarz szpitala braci Misersiedzy w Orłowej, dr. Latrany, znalazł środek przeciw epilepsji. Środka tego próbował dotychczas w 20 barłach poważnych wypadkach epileptycznych, zawsze z dodatnim rezultatem.

Dobrowolna śmierć głodowa. W Lagarenne, w pobliżu Marsylii, od lat szeregu w malej chatce za miastem mieszkał staruszek, uchodzący za biedaka. Gdy od paru tygodni przestano go widywać, sąsiedzi zaniepokojeni, uwiadomili żandarmery, którzy zesła na miejsce. Urzucono starca nagiego, leżącego na chłobną glinianą podłogę. Od paru dni już nie żył. Lekarz stwierdził, że śmierć nastąpiła skutkiem głodu. W chacie nie było ani łózka, ani pościeli, ani hełizny, tylko parę podartych strzęd, pod które już słaby nie mógł nawet niegdzować. Dzienniki poczęły ronić łzy nad śmiercią owego niegdzara, nazwiskiem Dantreaux. Wyczałta te neologiki miejscowy notariusz i ukoili żał wspaniłowateł, obowiązuje, że zmarły złożył u niego niedawno 7000 franków. Okazało się, że niegdzara był skłapem przewyższającym Harpagona: wolał się życia pozbawić, niż naruszyć jednego budo franka z ukochanych pieniędzy. Oddał je z domu, aby pokazywać niknął.

Zgubione przedmioty w Londynie i to w ciągu

jednego roku, wystarczyłyby do założenia licznych i dobrze zaopatrzonych sklepów. I tak w r. z. do osobnych firm rzeczy znalezionej odstawia 25.004 parasole, 6199 damskich torebek ręcznych, 4620 męskich i 4315 damskich zarzutek, 3133 portmonetki, 1651 klejnotów, 1481 lasek, 704 lornetki teatralne, 390 zegarków i 17.351 rozmaitych drebrnych przedmiotów.

Z wyborów angielskich. Podczas ostatniej kampanii wyborczej jeden z kandydatów, kończąc w Londynie mowę ogólną przeciwko szynkom, zawołał: „Pragnęlibym jeszcze, aby wszyscy żywi ludzcy znaleźli się na dnie Tamizy”. Na to odpowiedział głos z tłum słuchawców: „I ja także!” Mowca tedy zwraca się ku uważnemu słuchawcy i rzecze: „Jak widzę, jesteś panu dzielnym zwolennikiem abstynencji”. „Nie, panie — odpowiada zagadnięty — jestem nurkiem”.

Śpiew nieboszczyka nad własnym grobem. Nie zdarzyło się jeszcze chyba dotychczas, aby nieboszczyk dziękując swego głosu przyczynił się do oświeśnienia własnego grobu. Współczesne wynalazki umożliwiają jednak podobne występy i zdarzyć się może wkrótce, iż nieboszczyk sam sobie wygłosi pogrzebową orację. Od czego gwałtowniejszy krok na tem polu, zrobił włoski szewc, Pietro Fieco, zmarły niedawno w Waszyngtonie. Był zamilowany w muzykę i posiadał głos piękny. Przez dłuższy czas robił oszczędności, aby mógł kupić gramofon, a gdy wreszcie go zdobył, postarzał się, aby towarzyszyć gramofonowi utrwalono jego śpiew na 72 płytach. W testamentie zastrzegł, iż na jego grobie ma być ustawiony gramofon i ma wykonać wszystkie pieśni. Gdy niedawno jego zwłoki zostały oddane ziemi, nad świecą mogiły zabrzmią „Ave Maria” Gounoda, „Serena da Aniola” i kolejno 70 innych nastrojowych pieśni.

Ratunek z zatopionej łodzi podmerskiej (patrz ilustracy). W ostatnich latach kilkakrotnie zdarzały się katastrofy, których ofiarą padali załogi łodzi podwodnych. — Gdy taka łódź skutkiem pęknięcia ściany, albo skutkiem defektu maszyn zatopiona, zaszewczyła się, mianowicie w łodzi miała straszną śmierć gładą. Obecnie angielscy inżynierowie skonstruowali łódź podwodną, która zabezpiecza załogę przed odurzeniem się lub zalewaniem wody.

Na ilustracji naszej widzimy taką łódź w praclecie. Marynarze ubrani są w kostium, przypominający strój kubański, na głowie mają hełmy, zaopatrzone w mały reserwuwar tlenu. W tym kostiumie marynarze są w możności, w razie zagrożenia wody, dotrzeć do klapy ratunkowej, wydobyć się z łodzi i wypłynąć na powierzchnię morza, gdzie, jeśli okręt jest w pobliżu, mogą znaleźć ratunek.

Naokoło sceny i estrady.

Gabryela Zapolska napisała nową komedję p. t. „Nerwowa awantura”. Rzecz pełna sensacji scenicznych, jak n. p. akt II, odbywający się w sali gry kasyna. A dalej: na leżakach nad morzem, w „knieku samobójców” i t. d. Tragikomedję tę ma wystawić teatr lwowski w ciągu letniej.

Koncert Wilhelma Millera. Naczelna Sienka i pierwszy obicem tenor opy wiedeński, William Miller, wystąpi w Krakowie po raz pierwszy w niedzielę, dnia 15 b. m. Artysta, który przez kilka miesięcy pobytu w Wiedniu pobili całą publiczność tamtejszą, wykona z nowym program, słodzą z a. r. y. Monars, Meyerbeera, Verdier, Goldmarka i Wagnera oraz s kilka pieśni. Bilety w kasie Starego Teatru.

Z teatru miejskiego. W krótkowich Vebera i Hennequinga: „Nobleśne oblige” grają pp. Jarzewska, Łomska, Siubicka, Zarzycka, Leszczyńska, Mielnicki, Siemaszko, Jednowski, Maryjański, Kosinski, Szymborski, Puchalski, Bojanowski, Senowski, Jarmiski, Wojnarowski, Judycki, Mielnicki, Michalski.

Ze świata muzycznego. Dola i 30 b. m. filharmonia lipka wystąpiła dramatycznie oratoryj „Que valait” Felixa Nowo w i e j k i e g o. Za względu na nadzwyczajne zainteresowanie jakie wzbudziło w świecie muzycznym dzieło naszego redaka filharmonia postanowiła wystawić je nie w Gewandhause, lecz na w. w. najwzniejszej sali jak Lipka posiada, w t. zw. Altherhalle, mogącej pomieścić około 3000 osób.

Co słychać w mieście?

Rada szkolna i szkolnictwo w kraju.

Delegat Rady miasta Krakowa do krajowej Rady szkolnej, radca ied. Michał Konopalski ogłosił drukiem sprawozdanie ze za cały okresy awy działalności w formie obywatelskiej broszury. Jakkolwiek rzecz ta oczywiście stanowi nie do wymagań sprawozdania delegata, i niemniej wnoszi się na wżdyz poziom. zawiera bowiem obfite ważne wyniki i poglądy, składających się na cenny przyrządek do prac o naszym szkolnictwie i wskazujących potrzebę reform naszego szkolnictwa i politycznego państwa. Duch obywatelski i zdrowa tendencja postępową pręknają wywody autora i zaspokajają mu uznania. — Red. Konopalski słownie zaznacza na wstępie: „Je-

CLUB EGIPSKI

Na ogólne żądanie kupujących we wszystkich krajach monarchii, wyrabiam również egipski papier cygaretowy pierwszej jakości na świecie znanej marki „CLUB” według chemizmu nikotynopowej analizy za najmniej szkodliwy uznany. Pałace przekonali się, że firma CLUB od 25 lat najlepszy papier cygaretowy wyrabia

Papier cygaretowy w potęgowanem opakowaniu i księżeczkach jak również tutej nie są wyrobem niemieckim!

S. D. MODIANO.

Cierpieć bóle?

Reumatyzm, podagryczność, ból głowy, zębów? Nabawił się czegoś przez przeciąg, przeziębienie? Spróbujcie jednak uniwersalnego bóle, gojącego, wzmacniającego fluida Falewera z marką „Elafluid. Jest on rzeczywiście dobry! To nie jest reklama! Probuje tutaj 5 kor. franco. Wytwórca jest tylko aptekarz E. V. Falier w Stambli, Elaplank Nr. 200 Kracze.

